

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

«ΠΑΤΡΙΩΝ»

ΟΔΟΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ 3 Α
ΤΗΛΕΦ. 582

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΤΥΠΟΥΤΑΙ
ΕΙΣ 20,000

ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ

ΔΩΡΕΑΝ

«Εκδιδόμενον τῇ ἐπιμελείᾳ ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Ν. Χατζιδάκι, Κ. Γ. Ζησίου καὶ Ι. Μ. Δαρβέρου διευθύνοντος».

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ

Ποῖος ἐτόλμα πρὸ ἐνὸς ἀκόμῃ ἔτους νὰ φαντασθῇ ὅτι εἰς τόσον βραχὺ διάστημα θὰ ἐδιπλασιαζέτο κατ' ἑκτασιν τὸ βασιλεῖόν μας, θὰ ἐδεκαπλασιαζέτο κατ' ἀριθμὸν ἡ στρατιωτικὴ ἡμῶν δύναμις καὶ θὰ ἐχιλιαπλασιαζέτο ἡ ἠθικὴ; Καὶ ἰδίως μετὰ τὴν πασιφανῆ καὶ ἀναμφισβήτητον ἀναγέννησιν, ἣν ἔσχον αἱ ἠθικαὶ ἡμῶν δυνάμεις, ποῖος εἶναι τόσον ἐλιγόπιστος, ὥστε ν' ἀρνηθῇ ὅτι θαυματουργοῦσιν ἀκόμῃ οἱ οὐρανοὶ καὶ ὅτι μὴ συνεριζομένη τὰς ἀνθρωπίνους ἀδιαφορίας ἡ Πρόνοια ἐφάνη πάλιν καὶ μακρόθυμος καὶ μεγαλόδωρος εἰς τοὺς Ἕλληνας, πληρώσασα θείας χάριτος τὴν ψυχὴν των καὶ ἀναστήσασα ἐν αὐτῇ ὅλας τὰς ἀρετάς, αἵτινες ἐνῶ τὴν εἶχον δοξάσῃ ἀνὰ τοὺς αἰῶνας, ἐνόμιζεν ὁ κόσμος καὶ ἐνομιζομεν καὶ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι, ὅτι κατέκειντο δηλητηρία σμέναι, ἐκμηδενισθεῖσαι, νεκραί!

Οὐτε πρὸ τοῦ διπλασιασμοῦ τῶν ἐδαφικῶν μας κτήσεων, οὐτε πρὸ τοῦ δεκαπλασιασμοῦ τῶν στρατευμάτων μας ἐξιστάμεθα ὡς πρὸ θαύματος. Καὶ ἄλλοι δύναται καὶ θὰ ἠδύναντο νὰ πράξωσι τὸ αὐτό. Εἰδομεν ἄλλως τε κατὰ τοὺς χρόνους ἡμῶν καὶ στρατιῶν ἐξογκώσεις ἀπιστεύτους καὶ ἐπεκτάσεων ἐδαφικῶν ἐπιτυχίας πᾶν ἄλλο ἢ τιμὴν περιποιούσας εἰς τοὺς σχόντας αὐτάς.

Οὐδὲ δύναται τις βέβαια νὰ ὑποστηρίξῃ μετὰ σοβαρότητος ὅτι ἡ Ἰταλία, ἐπὶ παραδείγματι, ἡ διπλασιασθεῖσα ἐδαφικῶς διὰ τῆς τελευταίας της ἐν Ἀφρικῇ ἐπιδρομῆς, ἐμεγαλύνθη καὶ ἠθικῶς ἡ καὶ ἀπλῶς ἡσθάνθη παλλομένην ἐξ ὑπερῆφάνιας τὴν ἰταλικὴν ψυχὴν καὶ αὐτὴν ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον τὸ ἠθικὸν αὐτῆς σθένος.

Ἡ Ἕλληνικὴ ὅμως ψυχὴ δικαίως δύναται νὰ ἐναδρύνεται διὰ τὸ θαῦμα, ὅπερ ἐν αὐτῇ συνετέλεσεν οὐχὶ συντυχία περιστάσεων, ἀλλ' αὐτὴ ἡ θεία χάρις, εὐδοκίᾳ νὰ τὴν καταστήσῃ ἰκανὴν ἐν τῷ βραχυτάτῳ χρόνῳ νὰ ἀνακεφαλαιώσῃ ὅλην τὴν μακροχρόνιον ἱστορίαν της καὶ νὰ παρουσιάσῃ ὅχι πλέον περὶ κρήνην ἀρχαίας δόξης, ἀλλὰ νέας σελίδας, εὐδόλως γαμηνῶν ἀρχαίας δόξης, κατὰ τὸν ὅγκον τῶν γεγονότων, κατὰ τὸ ὕψος τῶν θυσιῶν, κατὰ τὴν αἰγλήν τοῦ ἡρώϊκου μεγαλείου.

Ἡ Ἕλληνικὴ ψυχὴ δικαίως δύναται νὰ εἶναι ὑπερήφανος διότι πάλιν ἐγένετο τὸ σκεῦος τῆς θείας ἐκλογῆς. Ὡς τοιαύτη δὲ συγκεντρώσασα ἤδη ὅλας τὰς ἠθικὰς δυνάμεις ὅσας κατὰ καιροὺς ἐπαρουσίασε πρὸ τοῦ παγκοσμίου θαυμασμοῦ, θὰ χωρῇ τοῦ λοιποῦ μὲ ἀπτόητον πίστιν πρὸς τὸ τέρμα τῆς ἀποστολῆς της, ἥτις εἶναι ἡ ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἐπικράτησις τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος τοῦ φωταίνου, τοῦ ὡραίου, τοῦ εὐεργετικοῦ, τοῦ ἀνθεν εὐλογημένου.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ 5'.

(Ματθ. Θ'. 27—35).

Κείμενον

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, παράγοντι ¹ τῷ Ἰησοῦ, ἠκολούθησαν αὐτῷ δύο τυφλοὶ κράζοντες καὶ λέγοντες· Ἐλέησον ἡμᾶς, Ὡς Δαβὶδ. ² ἔλθοντι δὲ εἰς τὴν οἰκίαν προσπλῶν αὐτῷ οἱ τυφλοὶ καὶ λέγει αὐτοῖς ³ ὁ Ἰησοῦς· πιστεύετε ὅτι δύναμαι τοῦτο ποιῆσαι; λέγουσιν αὐτῷ· ναί, Κύριε. Τότε ἤψατο τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν λέγων· κατὰ τὴν πίστιν ὑμῶν γεννηθήτω ὑμῖν· καὶ ἠνεώχθησαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοί· καὶ ἐνεδριμήσατο ⁵ αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς λέγων· Ὁρᾶτε ⁶ μὴδεὶς γινώσκέτω· οἱ δὲ ἐξελθόντες διεφήμισαν αὐτόν ἐν ὅλῃ τῇ γῇ ⁷ ἐκείνῃ. Αὐτῶν δὲ ἐξερχομένων ἰδοὺ προσήνεγκαν αὐτῷ ἄνθρωπον κωφὸν δαιμονιζόμενον· καὶ ἐκδελθέντος τοῦ δαιμονίου ἐλάλησεν ὁ κωφός, καὶ ἐθαύμασαν οἱ ὄχλοι λέγοντες· ὅτι οὐδέποτε ἐφάνη οὕτως ἐν τῷ Ἰσραὴλ· οἱ δὲ Φαρισαῖοι ἔλεγον· Ἐν τῷ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια. Καὶ περιῆγεν ὁ Ἰησοῦς τὰς πόλεις πάσας καὶ τὰς κώμας διδάσκων ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν καὶ κηρύσσων τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας καὶ θεραπεύων πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν ἐν τῷ λαῷ.

Σημειώσεις.

1) Παράγοντι· πορευομένῳ. 2) Ὡς Δαβὶδ· διὰ τῆς προσφωνήσεως ταύτης, ἥτις προσιδίazen εἰς τὸν Μεσσίαν φαίνονται οἱ τυφλοὶ πιστεύοντες εἰς τὸν Ἰησοῦν ὡς τὸν Μεσσίαν. 3) Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ματθαίου. 4) Πιστεύετε ὅτι δύναμαι τοῦτο ποιῆσαι; Πρὸ τῆς θαυματουργίας ζητεῖ παρὰ τῶν τυφλῶν ὁ Ἰησοῦς ἐπίσημον ὁμολογίαν τῆς πίστεως αὐτῶν. 5) Ἐνεδριμήσατο, ἀσθερῶς καὶ ἐντόνως ἀπηγόρευσε. 6) Ὁρᾶτε προσέχετε. 7) Τῇ γῇ, τῇ Γαλιλαίᾳ.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

ΟΜΟΦΡΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

(Ἐκ τῆς πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολῆς ΙΕ'. 1—17)

Μετὰ τὰ ὑψηλὰ δογματικὰ καὶ ἠθικὰ διδάγματα τοῦ ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολῇ ὁ Ἀπ. Παῦλος, σπουδαίον τῆς ὑποβάλλων ὑπόθεσιν, ἀφείλομεν, λέγει, ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαστάζειν καὶ μὴ ἐαυτοῖς ἀρέσκειν. Ὑπὸ τοὺς δυνατοὺς ἐννοεῖ τοὺς δυνατοὺς τῇ πίστει, τοὺς μὴ σκανδαλιζομένους ἐκ τῶν εἰδωλοθύτων, περὶ τῶν ὁποίων προηγουμένως ὡμίλησεν. Οἱ δυνατοὶ πρέπει νὰ λαμβάνωσιν ὑπ' ὄψιν τὴν ἀδυναμίαν τῶν ἀδελφῶν των καὶ νὰ μὴ σκανδαλίζωσιν αὐτοὺς διὰ πράξεων, τὰς ὁποίας ἐκείνοι, ἔστω καὶ ἐκ προκαταλήψεως, θεωροῦσιν ἀπηγορευμένας. Πρέπει νὰ δεικνύωσι συγκατάβασιν πρὸς τοὺς ἀσθενεστέρους τῇ πίστει, ἐπομένως ἀέκαστος ἡμῶν τῷ πλησίον ἀρεσκέτω εἰς τὸ ἀγαθόν. Προσέθεας ὁ Ἀπόστολος αἰεὶ τὸ ἀγαθὸν ὑπέδειξεν ὅτι ἡ συγκατάβασις δὲν πρέπει νὰ καταστῇ ἀνθρωπαρέσκεια, ἀλλὰ νὰ ἐπιδιώκῃ τὴν ἐν τῷ ἀγαθῷ στήριξιν τοῦ δι' ὃν γίνεται.

τόν Δούναβιν ἐλθὼν καὶ χώραν ἰσχυράν καταλαβὼν δι' ἐπιδρομῶν κατέφθαιρε τῆς αὐτοκρατορίας ἡμῶν τὰ πρὸς βορρᾶν, καθ' ὃν χρόνον ἡ Πόλις ὑφίστατο τὴν ἐπταετῇ ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Πωγωνάτου πολιορκίαν ὑπὸ τῶν Ἀράβων, ἐπὶ καλίσφου τοῦ Μωαβία. Ἐστράτευσεν κατ' αὐτῶν ὁ Πωγωνάτος καὶ ἀπέκλεισεν εἰς τὰς ἰσχυράς αὐτῶν οἰκῆσεις, ἀλλ' ὑπὸ νόσου δεινῆς ποδολιγνῆς προσβληθεὶς ἀπῆλθε πρὸς θεραπείαν εἰς Μεσημβρίαν τῆς Θράκης, οἱ δὲ ἀνέξιτοι καταλειφθέντες ἄρχοντες τοῦ στρατεύματος καὶ οἱ στρατοὶ ἐκ φήμης κακῆς θορυβηθέντες ἔφρουγον οὐδενὸς διώκοντος. Ἐπῆλθον ἐκ τούτου εἰς καταδίωξιν αὐτῶν οἱ Μπολγγάροι καὶ διαβάντες τὸν Δούναβιν ἤλθον καὶ κατέλαβον τὴν Βάρναν καὶ καταβαλόντες τοὺς ἐδῶ ἐγκαθεσταμένους Σκλαβηνοὺς καὶ πολεμοῦντες κατὰ Κωνσταντίνου Γ' τοῦ Πωγωνάτου ἠνάγκασαν αὐτὸν εἰς εἰρήνην. Οἱ Σκλαβηνοὶ (Σλαῦοι) καὶ οἱ Ἀβανοὶ, ὑποταγέντες ὡσαύτως μετ' ὀλίγον, εἰς ἔθνος ἐν συναναμείγνυνται μετὰ τῶν Βουλγάρων καὶ ἐπιβάλλουσι μὲν οἱ Σλαῦοι εἰς τοὺς λοιποὺς τὴν γλῶσσαν αὐτῶν (ὅρα φύλλ. προηγουμ. 16) δέχονται δὲ παρ' ἐκείνων τὸν πολιτικὸν καὶ κοινωνικὸν βίον, τὴν λεηλασίαν, τὰς πυρκαϊάς, τὴν κατακρεούργησιν τῶν ἡττημένων ἐκείνων, ὅσους δὲν ἔσυρον κτυποῦντες μετὰ κροῦτο ἢ τρυπῶντες μετὰ λόγχας ἢ μαχαίρας ἀτιμασθέντες, πειναλέους, διψῶντας, γυμνοὺς μετὰ ἐσχισμέναις σάρκασι εὐτυχεῖς ἂν ἐκ τῶν ἀγρίων ταλαιπωριῶν ἤθελον ἀποθάνῃ ἐν τῇ ὁδῷ ταύτῃ τοῦ σκοτεινοῦ μαρτυρίου.

Ἐκτοτε τὸ μαρτυριον τοῦτο δὲν ἔπαυεν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ γῇ, ἀφ' ὅτου μάλιστα ἐκ μωρῆς γνώμης οἱ ἡμέτεροι ἔδοσαν τὰ ἄγια τοῖς κυσὶ καὶ τοῖς μαργαρίταις ταῖς χυτρίαις, ἀφ' ὅτου ἐδίδασαν αὐτοὺς τὸν χριστιανισμόν. Ἀλλ' ἐκθύρουν εἰς ὧτα μὴ ἀκούοντων, μετὰ τὸ ἡγιασμένον ὕδωρ τοῦ βαπτισματος ἔλουσαν αὐτὴν τὴν πανώλη καὶ μετὰ τὸ ἄγιον μύρον ἔχρισαν τὰς ἀποπιπτούσας ἐκ τῆς σκπρίας σάρκας τοῦ λεπροῦ. Διότι ὅπως ὁ μαιφόνος δὲν πρέπει νὰ περιφέρεται ἐλεύθερος, διότι θέλει βάψῃ τὰς αἰμοσταγεῖς χεῖρας τοῦ εἰς νέον αἷμα, οὕτω καὶ οἱ Μπολγγάροι, λύκοι αἰμοδιψεῖς, πρέπει δεδεμένοι, δοῦλοι νὰ διατελῶσιν· ἄλλως ὁλεθροὶ εἰς τοὺς περὶ αὐτοὺς. Τοῦτο δὲ, ὁ ὁλεθρὸς πλὴν τῶν ἐπὶ Τελέτση καὶ Τέρβελι καὶ Κρούμ συμφορῶν, καὶ ἐπὶ χριστιανοῦ ἡγεμόνος αὐτῶν ἐγένετο, τοῦ Συμεῶν.

Καὶ τίνα μὲν ἄλλα δεινὰ ἐποίησεν εἰς ἡμᾶς οὗτος ὁ ὑπουλός καὶ ἀπιστός τῶν Μπολγγάρων ἡγεμὼν θ' ἀναφέρωμεν ἐν τοῖς ἐπομένοις. Τὰ ἐπὶ Κωνσταντίνου δὲ τοῦ Πορφυρογεννήτου λέγομεν σήμερον. Εἰς ταραχὴν ἔχουσι περιπέσῃ τότε δεινὴν τὰ ἡμέτερά ἐκ τῆς φιλοδόξου ὀρμῆς Ῥωμανοῦ τοῦ Λακαπηνοῦ, ὅστις παρὰ τὸν νόμιμον βασιλεῖα ἀνέβη καὶ αὐτὸς εἰς τὸν θρόνον (τῷ 919) καὶ ἀνηγόρευσε καὶ τρίτον αὐτοκράτορα τὸν πρωτότοκον υἱὸν τοῦ Χριστόφορον (τῷ 920). Ὁ Συμεὼν ὠφελούμενος ἐκ τοιούτων ἐσωτερικῶν τοῦ Βυζαντίου συμφορῶν ἐπῆλθε κατὰ τῆς Πόλεως καὶ ἐπολιόρκησεν αὐτήν. Ἀλλὰ, ὡς φαίνεται, πάλιν «ἐλιγγιάσας» πρὸ τοῦ ἀπορθήτου αὐτῆς ἐπῆλθε κατὰ τῆς ὑπαιθρου χώρας τοῦ κράτους ἡμῶν, δὲν ἐνέμεινε δὲ εἰς τὴν Θράκην ὡς ἐποίει ἕως τότε, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Μακεδονίαν εἰσέβαλε καὶ προχωρῶν ἐπέδραμε πλεῖστον καὶ τῆς Στερεῆς Ἑλλάδος, ἴσως καὶ εἰς τὴν Πελοποννήσου. Πῶς ὁ μπολγγαράρχης καὶ ὁ στρατὸς του προσεφέροντο ἐκθέτει ἡ τῶν χρόνων ἐκείνων διήγησις διασθεῖσα εἰς τὸ χρονικὸν Γαλαξειδίου· «τὸν καιρὸν τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου καὶ Ῥωμανοῦ ἀγριώποιοι καὶ χριστιανομάχοι ἄνθρωποι, Μπολγγάροι λεγόμενοι, ἐμπήκασιν ἐν τῇ Ἑλλάδι καὶ ἀπὸ σπαθίου καὶ κονταρίου ἐχαλάσαντες τοὺς χριστιανούς». Ἐπολιόρκησαν καὶ τὸ Σάλωνα, μόνον δὲ αὐτῶν ἰσχυρὰ τὸ Γαλαξειδί, ἀλλ' οἱ Γαλαξειδιῶται ἀεστάθηκασιν νικηταὶ καὶ ἐσφάξαντες τοὺς ἀπι-

στους». Φυγάδες ἐξ αὐτῶν σωθέντες ἀνήγγειλαν τὴν συμφορὰν εἰς τοὺς πολιορκητάς τῶν Σαλῶνων, οἵτινες «ἀφρίζαντες ἀπὸ λύσσης ἐκδίκησις καὶ ἔσποντας νὰ ἐπάρουσι τὸ Σάλωνα μετὰ προδοσίαν... ἐπεράσαντες ἀπὸ σπαθίου καὶ μαχαίριου γέροντας νέους καὶ γυναῖκόπαιδα... καὶ ὕστερα χορταίνοντας τὴν μαύρην ψυχὴν τοὺς ἀπὸ αἵμα, ἐξεκινήσαντες κατεπάνω στὸ Γαλαξειδί». Οἱ Γαλαξειδιῶται πρὸ τοῦ τοιούτου ἀμέτρου πλήθους ἀεμπήκασιν ἐν τὰς καράβιας, ἔμειναν δὲ, ὅπως εἰς τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας κατὰ τὴν εἰσβολὴν τοῦ Ξέρξου «κακμπόσοι γέροντες» καὶ ἱερεῖς καὶ νεαροὶ τινες ἀνὴρ, ὁ Χαραλάμπης, ὅστις, ἀεστάθηκε στὸ Γαλαξειδί, διὰ νὰ διαυθεντεύσῃ τὸ κάστρο καὶ ἀποθάνῃ τιμημένα... ἐχύθη κατὰ πάνου τοὺς ὡσὰν λεοντάρη καὶ ἐσφάξῃ... ἔπεσε κατεπάνω ὅλο τὸ φουσάτο (στράτευμα). ἔσκαψθη τὸ σπαθί του καὶ τὸν ἐκάμασι χίλια κομμάτια». Ἐσφάξαν δὲ καὶ τοὺς γέροντας, ἐλήστευσαν τὴν πόλιν καὶ κατέκαυσαν καὶ κατεκρήμυνσαν αὐτήν.

Ἴδου δὲ, εὐγενέστατε κύριε Μποζῶν, πρόεδρε τοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ Βαλκανικοῦ κομιτάτου, πῶς περιγράφει τὸ αὐτὸ χρονικὸν τοὺς χαριεστάτους σου Βουλγάρους· «ἡγοῦσιν ἐνδυμένοι τομάρια, ὡσὰν ἀρκούδαις καὶ τρώγοντας ἄψητα κρέατα ὡσὰν θηρία καὶ ἀνθρώπους ζωντανούς ἐν τῇ δοῦφλᾳ ἐψήσασιν».

Ὅχι λοιπὴν πλέον Βούλγαροι ἀλλὰ Μπολγγάροι.

(ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Τί ἔγραψαν οἱ ξένοι.

Ἡ Ἑλληνικὴ φυλὴ ἔχει περιτράνωσιν ἐκδηλώσιν διὰ κέντηται μεγάλαν ἰδιότητα. Ὡς ἐν τῷ παρελθόντι οἱ Ἕλληνες εἶχον δεῖξιν ὅτι οὐδαμῶς ἦσαν διατεθειμένοι ὅπως συντρίβωσιν ὑπὸ τῆς δυστυχίας, τῆς ἀστοχίας καὶ τῆς ἀδικίας, σήμερον μετὰ τὰς μεθυστικὰς ἐπιτυχίας, ὡς ἔαχον τοσοῦτον πυκνὰς ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Ὀκτωβρίου, ἔχουσιν ἀναπτύξῃ οὗτοι τὰς ἀρετὰς τῆς μειριοπαθείας καὶ τῆς ἐφ' ἑαυτῶν κυριαρχίας. Αἱ δὲ ἀρεταὶ αὗται ὑπέστησαν μακρὰν δοκιμασίαν. Διότι ἡ Ἑλλὰς δὲν διετέλει εἰς τὴν ἀνάγκην μόνον τῆς συνοχῆς τῶν ἑαυτῆς αἰσθημάτων μετὰ τὰς αἰφνιδίας καὶ ἐκθαμβωτικὰς ἐπιτυχίας τῆς, ἀλλ' εἶχεν ἐπίσης ἀνάγκην ὑπομονῆς καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν ἀναβολῶν, διὰ τὰς ὁποίας ὑπεύθυνος τὸ μὲν ἦτο ἡ διπλωματία τῶν Μ. Δυνάμεων, τὸ δὲ ἡ προκλητικὴ διαγωγὴ τῆς Βουλγαρίας.

Οὐ. Πέμπρο Ρίνδς.

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Κ. Χ. ΣΥΡΟΝ. Τοιαύτη ἀρωγὴ θὰ ἦτο λίαν εὐπρόσδεκτος ἐκεῖν συνιστώμεν δὲ τὴν ταχύτεραν ἀποστολὴν τῆς. — Ἀντ. Μ. ΒΟΣΤΩΝ. Ἐξετελέσθη ἀμέσως. — Σ. Δ. Ἀργυροστόλιον, Δ. Α. Χαννιά, Ε. Ε. Κ. Κερπινίην, Φ. Σ. Μήλον. Κ. Κ. Σ. Μ. Ὑρνήν, Κρ. Α. Μουβίζαν, Ν. Γ. Κάρρον. Ζητηθέντα πρὸς συμπλήρωσιν ἀπεστάλησαν. — Α. Δ. Χαλκίδα. Ἀλλὰ ἐκ τῶν περιστάσεων ἀσχολεῖται ἐπιβάλλουσι ν' ἀπαντῶμεν μόνον ἐν ἀπολύτῳ ἀνάγκῃ.

Πᾶσα ἀποστολὴ πρὸς τὴν Ἑταιρείαν ἀπευθύνεται

Τῷ κ. Ἰωάν. Μ. Δαυιδόγῃ

Διευθυντῇ τῶν Πατριῶν

Ὁδὸς Νικηφόρου 3 Α.

Εἰς Ἀθήνας.